

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 15

สายชลดอดแปลกใจไม่ได้เมื่อได้เห็นปลัดเทวัญยืนอยู่ในห้องครัวกับสุขฤทัยอย่างใกล้ชิด เขาถอยหลังห่างออกไปจากกันในพื้นที่สีหน้าเจื่อนแสดงพิรุณ

“อ้าว คุณเทวัญ”

“คุณสายชล... ไปไหนมาหรือครับ”

“ออกไปเดินเล่นค่ะ” เธอพูด

“อ้อ”

ฝ่ายนั้นยิ้มไม่สนิท แต่ว่าสุขฤทัยซึ่งกล่าวขึ้นด้วยอาการสงบเสงี่ยมเป็นปรกติ

“คุณเทวัญเข้ามาขอจานเพิ่มนะคะ” เธอหันไปพูดอย่างสุภาพระมัดระวัง “ประเดี๋ยวจะให้เต็กยกออกไปนะคะ”

“ครับ” เขารับก่อนจะรีบเดินกลับออกไป

สายชลดอกจะแปลกใจ เธอรู้สึกว่สองคนนี้มีท่าทีผิดปรกติแต่ไม่อยากจะคิดว่ามันคืออะไร

สิทธิศักดิ์เป็นคนพาคณะของวิบูลย์ออกไปทัศนจรและมองหาที่ดินที่น่าจะได้อาศัย ที่เหล่านั้นมีทั้งข้อดีและเสีย บ้างมีขนาดเล็กเกินไป บ้างอยู่ในทำเลที่ไม่เหมาะสม และบ้างก็ยังไม่สวยงามถูกใจ

คณะของเขาใช้รถยนต์คันใหญ่ของวิบูลย์เป็นพาหนะ คนเจ็ดคนนั่งกันไปอย่างเบียดเสียด แต่ก็พูดคุยหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

สิทธิศักดิ์นั่งอยู่ในที่นั่งตอนหน้า ทำหน้าที่ขับรถและนำทาง

“ความจริงแถวนี้มีธรรมชาติสวยงามมาก” วิบูลย์พูดอย่างจริงจังก่อนจะหันมาหาสายชล “จริงไหมครับคุณสายชล”

“ค่ะ สวย แต่ว่าชลเห็นจนเจนตา ก็เลยไม่ค่อยจะตื่นตื่น”

“น่าอัศจรรย์คุณสายชล” รัชดาพูดยิ้มๆ “วันๆ ได้เห็นแต่ธรรมชาติสวยๆ อากาศก็บริสุทธิ์ พวกเราชิวๆกันในเมือง วันๆ เจอแต่พอลลูชั่น”

เธอตอบว่า “ดีไปคนละอย่างค่ะ ชีวิตที่นี่เรียบง่าย ไม่สนุกสนาน สะดวกสบายเหมือนอย่างในกรุงเทพฯ”

วิบูลย์ถามว่า “เมื่อไหร่คุณสายชลจะกลับกรุงเทพฯ ครับ”

“ยังไม่ทราบเลยค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อน

ดุสิตหันมายิ้ม “กลับเถอะครับคุณสายชล สงสารนายมนเถอะหลายวันมานี้มันคร่ำครวญอยู่เรื่องเดียว กลัวคุณสายชลจะไม่หายโกรธ”

สายชลเพียงแต่ยิ้ม มนตรียังคงนั่งเบียดเธออยู่ในที่นั่งตอนหลัง แขนที่อ้อมอยู่ข้างหลังกระชับเข้าบ่อยๆ ก้มหน้าลงมาหาจนแทบจะจรดจมูกลงที่แก้มนวล ทำสีหน้ายิ้มกริ่ม ดวงตาแพรวพราว

สายชลได้แต่เบือนหลบ

“นายไม่ต้องมายุ่งเรื่องของเรา”

เขาบอกเพื่อนผู้ซึ่งหัวเราะตอบว่า

“เออ ไม่ยุ่งก็ได้ แล้วนายอย่างมาคร่ำครวญให้เราฟังอีกล่ะ”

รถคันนั้นหยุดพักเป็นครั้งคราวเพื่อให้หนุ่มสาวได้ชมทิวทัศน์กัน คนมีกล้องพากันถ่ายรูป บ้างก็ชี้ชวนกันให้ดูนั่นนี่ สิทธิศักดิ์พาวิบูลย์ไปพบเจ้าของที่ในบางแห่ง มีการสอบถามต่อราคา ฝ่ายคนต้องการซื้อจดยรายละเอียดลงในสมุดซึ่งพกอยู่ติดตัว

“คุณวิบูลย์ตั้งใจเต็มที่ทีเดียวนะ”

มนตรีกระซิบบอกเมื่อรถจอดอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง วิบูลย์กำลังคุยกับเจ้าของที่ บางคนนั่งฟังอยู่ด้วย และบางคนก็ออกเดินเล่น

“ดูเป็นคนเอางานเอาการดีนะคะ” สายชลว่า

“นักธุรกิจ ไม่เอางานเอาการก็แยชิจะ คนอื่นได้แยงเอาของดีๆ ไปกินหมด”

“ชลไม่อยากเป็นนักธุรกิจ ชีวิตหยุดนิ่งไม่ได้”

“ชลคงเป็นได้สองอย่าง ศิลปินกับชาวไร่” เขาทำตาหยอกเข้าหญิงสาวค่อน “ใครบอกว่าชลอยากเป็นชาวไร่”

“อ้าว ไม่รู้หรือ เห็นชลรักที่นี้หนัก แต่ก่อนชลเคยพูดถึงที่นี้ให้ผมฟัง แล้วชลก็กลับมาโดยไม่มีที่ท้าวว่าจะกลับไป ผมรออยู่ที่กรุงเทพฯ รอจนจะขึ้นราอยู่แล้ว”

เธออดหัวเราะไม่ได้

“รอ... เพราะว่าคุณไม่มีใครนะซี ไซ้ใหม่ ถ้าไม่เลิกกับชาธิณี มีหรือคุณม่นจะคิดถึงชล”

“เอาอีกแล้ว... สัญญาเถอะนะ ว่าต่อไปนี้จะไม่พูดเรื่องนั้นอีก”
เธอเซิดจมูก แต่แล้วก็ตอบว่า “ไม่พูดก็ได้...”

“ว่าง่ายๆ จะได้โตเร็วๆ” เขากระเซ้า

“ขอผมลงที่บ้านนะครับ”

สิทธิศักดิ์พูดเมื่อขับรถพาคณะหนุ่มสาวกลับเข้าเมือง เวลานั้น บ่ายจัดแล้ว

“อ้าว ไม่ไปที่บ้านคุณอาด้วยกันหรือครับ” วิบูลย์ถาม

“ไม่ละครับ ผมลาพ่อเลี้ยงแล้วตั้งแต่เมื่อเช้า ผมจะต้องรีบกลับ ล่าปาง ทีมงานมาสามวันแล้ว”

“พวกเราเลยทำให้คุณสิทธิศักดิ์เสียเวลา”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เป็นคำสั่งของพ่อเลี้ยง แต่ถึงไม่ใช่ ผมก็เต็มใจ นี่ถ้าไม่ติดว่าจะต้องรีบกลับ ผมก็คงจะอยู่ต่อ”

“รู้สึกว่าคุณสิทธิศักดิ์มีหน้าที่ความรับผิดชอบมากนะครับ คุณอาคงจะใช้งานหนัก”

“อย่าเรียกว่าใช้งานหนักเลยครับ พูดว่าท่านเมตตาผมจะดีกว่า ที่ผมได้คืออยู่ทุกวันนี้ก็เพราะพ่อเลี้ยงคนเดียว”

“คุณอารักคุณสิทธิศักดิ์มาก ท่านเคยพูดกับผม” วิบูลย์พูดและ ฝ่ายนั้นก็ยิ้มอย่างพอใจ

เขาจอดรถที่หน้าประตูรั้วค่อนข้างสูงทึบซึ่งยังดูใหม่ กดแตร ยาวๆ อีกครู่หนึ่งเติกรับไซ้ก็เปิดประตูออก รถคันใหญ่จึงเคลื่อนช้าๆ เข้าไปข้างใน

บริเวณบ้านค่อนข้างกว้าง มีสนามสระสวยอยู่ด้านหนึ่ง ตัวตึก มีขนาดใหญ่และดูหรูหราสวยงาม

“เชิญข้างในก่อนซีครับ รับประทานของว่างแล้วค่อยไปต่อ”

คณะหญิงชายเดินตามมาโดยดี สภาพในห้องรับแขกดูหรูหรา ไม่แพ้กัน เครื่องเรือนขนาดใหญ่ ยังใหม่และได้รับการดูแลอย่างดี

เขาเชิญให้หนึ่ง เติกรับไซ้อีกคนหนึ่งโผล่เข้ามา เขาสั่งให้นำ เครื่องดื่มและของขบเคี้ยวออกมารับรอง

“บ้านสวยน่าอยู่จังเลยครับ” วิบูลย์ชวนคุย ชายเจ้าของบ้าน ร่างใหญ่ นั่งลงใกล้ๆ

“ครับ แต่ผมไม่ค่อยจะได้อยู่ ตอนนี้ฤทัยอยู่คนเดียว”

“ไม่กลัวหรือคะ เป็นผู้หญิง สวยด้วย แล้วอยู่คนเดียวในบ้าน ใหญ่โตอย่างนี้” พรรณวดีถาม

วิบูลย์หัวเราะ “พรรณวดี มีอะไรน่ากลัวล่ะจ๊ะ บ้านนี้ใครๆ ก็รู้ว่าเป็นของคุณสิทธิศักดิ์ แล้วจะมีใครกล้ามาทำอะไร”

สิทธิศักดิ์หัวเราะ เขาดูมี “ความยิ่งใหญ่” อยู่ในตัว ท่าที ที่แสดงออกเต็มไปด้วยความสำรวมต่อมตน ทว่าดวงตาของเขานั้นชิวาวามดูต้นและจริงจังจนน่าหวาดหวั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บ่อยครั้งที่มันจ้องมองผู้คนอย่างจับสังเกตุ

“โธ่ ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอกครับ ผมก็เป็นเพียงคนธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น”

“คนธรรมดาๆ ที่ไม่ใช่ธรรมดา” ดุสิตเย้าอย่างมีเจนาจะยกยก “สังเกตุดูก็รู้ ไม่ว่าจะไปทางไหน ใครๆ ล้วนเกรงใจคุณสิทธิศักดิ์”

“เป็นเพราะอิทธิพลของพ่อเลี้ยงต่างหากครับ คนส่วนมากรู้ว่า ผมทำงานให้ท่าน” เขายังคงต่อมตน

สุฤทัยปรากฏกายพร้อมกับที่สาวไซ้ยกเครื่องดื่มและจานอาหาร ว่างออกมา มีการทักทายกันก่อนที่เธอจะนั่งลง

ดูเธอสวยงามอยู่ในชุดอยู่กับบ้านง่ายๆ ที่ตัดเย็บด้วยแพรพรรณ อย่างดี เกล้าผม่ง่ายๆ ไบหน้าถูกตกแต่งเล็กน้อยพอดีให้เห็นว่า

ธรรมชาติให้ความงามแก่เธอมากมายเพียงใด

“ได้ที่ดินถูกใจหรือเปล่าคะ คุณวิบูลย์”

เสียงถามอ่อนหวานไพเราะ เธอวางมือประสานกันบนตักอย่าง เรียบร้อยเห็นแหวนเพชรที่อวดประกายแพรวพราย

“ยังไม่ได้ตัดสินใจเลยฮะ แต่ก็พอใจอยู่หลายแห่ง”

“ค่อยๆ ดูไปเถอะนะคะ อย่ารีบร้อนดีกว่า” เธอว่า “งานใหญ่แล้วก็ต้องใช้เงินมาก ถ้าพลาดอะไรจะแก้ไขยาก”

สายชลได้แต่มองด้วยความรู้สึกชื่นชม ปรากฏตาแจ่มใสที่เธอส่งให้ทำให้ฝ่ายผู้สูงวัยกว่าหันมามี

“ทานขนมช็อค เทียวทั้งวันคงสนุกใช่ไหมคะ หน้าตาแจ่มใสทีเดียวนี่”

“สองคนนี่แจ่มใสกว่าใครทั้งหมดละครับ” วิบูลย์กระเช้า และสายตาทุกคู่ก็มารวมอยู่ที่ใบหน้าแดงเรื่อเขินอายของสายชล

“จริงไหม นายมน...”

มนตรีหัวเราะอย่างคล้อยตาม

“ใครบอกกัน” สายชลรีบค้าน คนอื่นๆ หัวเราะล้อเลียนเธอจึงต้องนิ่ง

สายชลถามตัวเองว่าเธอกำลังมีความสุขหรือ อาจจะใช่ เธอบอกตัวเองว่าไม่มีอะไรที่จะต้องกังวลอีกต่อไป เธอเคยรู้สึกว้า “ขาด” เมื่อออกห่างจากมนตรี บัดนี้เขากลับคืนมา เธอน่าจะรู้สึกว่า “เต็ม”

แต่ว่าก็มีบ่อยครั้งที่เธอเผลอนึกนึกใครอีกคนหนึ่ง คนที่เธอกลัวไว้ ให้อยู่คนละโลก ซึ่งไม่สามารถจะมาพบพานร่วมทางกันได้

เธอรู้สึกว่างเปล่าสูญเสีย.....

คณะหนุ่มสาวนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็ขอลากลับ ระหว่างที่กำลังขึ้นรถสายชลสังเกตเห็นใครคนหนึ่งกำลังนั่งรถอยู่ไม่ไกลออกไป เป็นชายร่างสันทัด ผิวคล้ำ ใบหน้าขริบเฉยดูดั้น เขามองมาแล้วก็ทำงานต่อไปอย่างไม่สนอกสนใจ

“มือปืนของคุณสิทธิตักดี”

วิบูลย์พูดเมื่อเคลื่อนรถ สายชลมองอย่างสนใจ รถเลี้ยวโค้งเข้าไปใกล้ก่อนจะแล่นห่างตามทางไปที่ประตู เด็กรับใช้ยืนรออยู่ที่นั่น พอรถคันใหญ่แล่นผ่านพนักก็ปิดประตูเข้าตามเดิม

“ทำไมต้องมีมือปืนด้วยคะ” รัชดาถาม

วิบูลย์ตอบยิ้มๆ “ก็ต้องมีสิคะ คุณคนเรายังมีอิทธิพลก็ยิ่งจำเป็นต้องมีมือปืนคุ้มกัน ดูคุณอาชิต เห็นสีหน้ายิ้มๆ ทำตัวง่าย ๆ คุณเห็นไหมว่าเขามีองค์กรถึงเกือบสิบคน”

“ไอ้โฮ อะไรงันคะ ดาไม่ได้สังเกตเลย”

“ประเดี๋ยวถึงบ้านก็สังเกตเสียสิครับ คนขับรถเอย คนสวนเอย แล้วก็ลูกน้องผู้ชายที่เดินไปเดินมาอยู่นั่นไง ไม่เห็นหรือว่าทุกคนพกปืนทั้งนั้น” เขาบอก “แล้วดูตาแต่ละคนสิ คมๆ กันทั้งนั้น”

“แหม พรรณชกจะไม่อยากอยู่บ้านนั่นแล้วซีคะ”

“เป็นอะไรไปเล่า ดีเสียอีกซีครับ ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์” ดุสิตว่า “อยู่บ้านเจ้าพ่อยังจะกลัวอีก”

“ที่ไหนก็ไม่อบอุ่นเท่าบ้านเรา” พรรณวดีพูดก่อนจะถามออกอ้อน “เมื่อไหร่จะกลับกรุงเทพฯ กันล่ะคะวิบูลย์”

“ขอยุ่พรุ่งนี้อีกวัน” วิบูลย์พูดก่อนจะมองสายชลทางกระจกสำหรับมองด้านหลัง “พรุ่งนี้ขอไปเที่ยวไร่สายสวาทสักครั้งได้ไหมครับ คุณสายชล”

“คะ” สายชลฟังเพลินจนงง แล้วก็พยักหน้า “ได้ซีคะ คุณอยากจะทำอะไร”

“ได้ยินว่าที่นั่นมีที่บริเวณเชิงเขาสวยมาก มีลำธารไหลผ่านแล้วก็ดูเหมือนจะมีน้ำตกด้วย”

“คะ ใช่ น่าเสียดาที่เราไม่ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์ ปล่อยทิ้งไว้รกร้าง พี่เชษฐทำงานอยู่คนเดียวก็เลยละทิ้งบางอย่างไปบ้าง”

“ถ้าไม่ได้ใช้ประโยชน์ก็ยิ่งดีใหญ่ซีครับ” เขาพูด “เอาเป็นว่าพรุ่งนี้เราจะมา และถ้าพอใจผมจะขอคุยกับคุณตาคุณ”

“คุณตาไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว แต่คุณวิบูลย์คงจะต้องคุยกับพี่เชษฐ”

“ตกลงครับ ผมจะคุยกับคุณเชษฐ”

รถคันใหญ่แล่นเข้าสู่ไร่สายสวาทเมื่อเวลาค่ำมากแล้ว ทั่วบริเวณเงียบสงบ คนงานพากันพักผ่อนอยู่ภายในที่พัก มีแสงไฟฟ้าดวงเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วไป แสงไฟอีกส่วนหนึ่งมาจากตะเกียงน้ำมันเนื่องจากกระแสไฟฟ้าจากเครื่องปั่นถูกจำกัดการใช้

ใครคนหนึ่งเดินอยู่ในทาง แสงจากไฟส่องทางหน้ารถสาดให้เห็นร่างสูงแข็งแรงที่หยุดยืนมองจนรถแล่นผ่านไป สายชลมองเห็นแล้วว่า เป็นใคร เธอได้แต่นั่งนิ่งขณะที่รู้สึกผิดปรกติขึ้นในทันที

มนตรีไม่ทันสังเกต ถามสายชลว่า

“ผมควรจะลงไปสวัสดิภาพผู้ใหญ่ไหม พาชลหายไปสองวันกับหนึ่งคืน ไม่รู้ว่าจะมีลูกชองร่อยหรือเปล่า”

รถจอดลงที่ลานหน้าบ้าน สายชลตอบยิ้มๆ ว่า

“แหม ไม่มีใครว่าหรอกค่ะ ก็เมื่อวานนี้บอกพี่ไม่ว่างแล้ว ชลไม่ใช่เด็กเล็กๆ สักหน่อย แต่ก็ไม่ต้องลงไปหรอกค่ะ พรุ่งนี้พบกัน”

เขาบีบไหล่เธอเบาๆ “พรุ่งนี้พบกันจะ”

สายชลกล่าวคำลาคนอื่นๆ ก่อนที่จะก้าวตามมนตรีซึ่งเปิดประตูลงไปยืนรอ เขามีที่ทำอ้อยอิง ราวกับจะกอดลาเธอ

เธอยืนมองจนเขากลับขึ้นรถ แล้วรถคันนั้นก็เคลื่อนกลับไปในทิศทางเดิม

สายชลมองตาม ยังไม่ทันที่เงารถจะลับหาย ร่างของใครคนนั้นก็ปรากฏขึ้นแทน เขาเดินกลับมาและไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงนั้นนานเท่าใดแล้ว

เงาร่างนั้นชัดเจนขึ้นขณะที่เขาเดินใกล้เข้ามาแล้วหยุดยืนอยู่ตรงเขตซึ่งจะแยกไปสู่ที่พักคนงาน เสื้อยืดสีอ่อนดูเด่นอยู่ในแสงสลัว ใบหน้าคมเคร่งขรึมมองตรงมา

สายชลหันกลับ เดินขึ้นบ้านด้วยความหวั่นไหว เอาอีกแล้ว...เธอเอ็ดอึงกับตัวเอง “ทำไมนะ ทำไมใจเราจึงเป็นเช่นนี้...”

อัญชลีคงจะได้ยินเสียงรถ จึงเดินออกมาดู ครั้นเห็นสายชล เธอก็ยิ้มนิดๆ พุดคล้ายกำลังไม่พอใจ

“กลับมาแล้วหรือจ๊ะ รู้หรือเปล่าว่าใครๆ พากันร่อยอยู่”

สายชลไม่ตอบ เดินผ่านเข้าไปข้างในซึ่งใครๆ นั่งรวมกันอยู่

“กลับมาแล้วค่ะ” เธอรายงาน

ชไมพรหันมามยิ้มให้ เช่นเดียวกับตา เชษฐกลับทำสีหน้าบึ้งตึง

“เป็นยังไง ไปเที่ยวจนลืมกลับบ้านกลับช่อง” ตาถามยิ้ม ๆ

สายชลเดินไปนั่งอิงแอบพุดประจบ

“ตาทานข้าวหรือยังคะ”

“ทานแล้วจ๊ะ นี่จะสามทุ่มแล้วนะ”

“งั้นตาก็ไปนอนได้แล้ว” เธอจุดแขนชายชราผู้ซึ่งหัวเราะลูกตามโดยดี “หนูจะไปส่งแล้วคุยกับตานะคะ”

“ถ้าอย่างนั้นอย่าดีกว่า” ชไมพรขยับลุกเดินมาแทนที่น้องสาว “ให้ตานอนเถอะ พรุ่งนี้ชลค่อยคุย พี่จะพาตาไปเอง”

“ไอ้ไม่ทำเหมือนตาเป็นเด็ก” ชายชราหันมามยิ้มกับสายชล “แกแน่ใจหรือว่าอยากคุยกับตา พอถึงพรุ่งนี้ก็หายหัวอีก ไม่เชื่อก็คอยดูซิ”

พอชไมพรพาตาออกไป อัญชลีก็ปลีกตัวจากไปโดยไม่พุดจา สายชลมองเชษฐ ไม่รู้ว่าทำไมเขาต้องโกรธ เมื่อเขาไม่พุดเธอก็ขยับจะเดินหนี

เขากลับเรียกไว้ “สายชล”

“อะไรหรือคะ พี่เชษฐ”

“นั่งก่อนได้ไหม พี่มีอะไรจะถาม”

เธอกลับนั่งลงโดยดี รู้สึกเบื่อหน่ายที่พี่ชายทำเหมือนเธอเป็นเด็กเล็ก ๆ

“ทำไมเมื่อคืนไม่กลับบ้าน”

“นั่นไง คำถามเขยๆ ซึ่งควรจะใช้กับเด็ก

“หนูกลับไม่ได้ค่ะ หนูไปงานบ้านพ่อเลี้ยงอาคม มันดึกไกลแล้วก็เปลี่ยว ไม่อยากรบกวนให้ใครมาส่ง”

“แล้วจำเป็นยังไง เธอถึงต้องไปงานนั้น”

สายชลถอนใจ เตือนเสียงอ่อน “พี่เชษฐคะ อย่าทำเหมือนหนูเป็นเด็กได้ไหม หนูไม่ใช่ว่าจะไม่เคยไม่กลับบ้าน แล้วเมื่อวานนี้หนูก็แหวะมาบอกพี่ไม่ว่างแล้ว”

“เธอคิดว่าตัวเองโตพอแล้ว จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ งั้นซิ เพราะอย่างนั้นถึงได้มีเรื่องวุ่นวายไม่รู้จบสิ้น”

สายชลนั่งไปก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ถ้าหนูทำเรื่องวุ่นวายให้พี่เชษฐรำคาญใจ...หนูก็ขอโทษ หนูจะไม่อยู่กวนใจพี่เชษฐอีก หนูจะกลับกรุงเทพฯ”

ร่างเล็กเดินจากไป เชษฐยืนนิ่ง

ในสีหน้าเครียดขรึมกลับแฝงไว้ด้วยความหวั่นไหววิตกกังวล